

Forskerparkerne er centralt placeret som formidlere – mæglere – mellem forskningsinstitutionerne og erhvervslivet, når det gælder vidensudveksling og kommercialisering af forskningsresultaterne. Forskerparkerne har på foranledning af Forskningsministeriet udarbejdet et strategipapir, der afspejler en række visioner og ønsker for fremtiden. Parkerne ønsker at spille en mere central rolle i det danske forsknings- og teknologisystem, og forskerparkerne har dokumenteret, at der med forholdsvis få midler kan igangsættes innovationsprojekter, der ellers ikke ville være blevet til noget. Tilsvarende er det vist, at der er et uudnyttet potentiale i at udvikle danske virksomheders innovationsideer og kompetence gennem etablering af et tættere direkte samarbejde med de relevante forskningsmiljøer.

Erfaringer fra udlandet – og såmænd også herhjemme – siger, at den mest succesrige teknologiske udvikling opnås, når offentlig forskning og erhvervsliv arbejder sammen i teams, hvor udvekslingen af viden går begge veje. Der kan ikke peges på en enkelt model for samarbejde, men der er en klar tendens til, at nøgleordene er teamwork, substans i samarbejdet og omfanget af ressourcer, som parterne vil sætte ind i fællesskab.

En af de mest effektive vidensspredningsformer er udveksling af medarbejdere. Derfor er det meget bekymrende at konstatere, at Danmark indtager en bundplacering, hvad angår mobilitet både inden for den offentlige sektor, og hvad angår udveksling mellem den private og den offentlige sektor på forskningsområdet. Oprettelse af instrumentcentre, hvor forskere fra flere miljøer går sammen om fælles udnyttelse af stort moderne apparatur på den mest effektive måde, vil yde sit bidrag til vidensspredning og de indbyrdes kontakter. Centrene skal naturligvis også være tilgængelige for forskere fra det private erhvervsliv – og sammen med forskerparkerne og deres aktiviteter vil de være med til at bygge broer mellem de to sektorer.

Forskerne – med naturvidenskab og teknisk forskning i front – har for længst taget informationsteknologien og elektronisk kommunikation i brug. Regeringen vil som led heri gerne støtte etableringen af »Det elektroniske forskningsbibliotek«, der skal levere biblioteksmæssige tjenester direkte til danske forskere på en ny, hurtigere og for forskerne meget anvendelig måde. Forskersamfundet er på dette felt spydspidsen for den øvrige del af samfundet. Regeringen har

taget et vigtigt skridt med etableringen af forskningens højhastighedsnet. Med denne udbygning og opgradering vil det danske forskningsnet være i stand til at matche udlandets.

Men udviklingen vil indebære store kulturelle og sociale ændringer i den enkelte forskers identitet og vilkår. Det bliver langt lettere i fremtiden at nå længere, bredere, hurtigere og langt mere kvalificeret ud med sin formidling. Det vil være med til at nedbryde grænserne mellem forskningen og resten af samfundet. Regeringen vil arbejde for, at disse muligheder udnyttes. Derfor vil Danmark i samarbejde med de øvrige OECD-lande sætte fokus på centrale nøgletemaer knyttet til denne udvikling gennem afholdelse af en konference om »Forskningens Globale Landsby« i forsommeren 1996 i København. Der skal ses på, hvordan det videnskabelige samfund kan forventes at forandre sig som følge af informationsteknologiens hastige udvikling. Der skal også ses på perspektiverne for den enkelte forsker til fortsat at kunne kvalificere sig og på forskningens eget system af selvkontrol.

Det er vigtigt, at vi ikke glemmer borgerne, når vi taler om formidling. Præsentation af de nyeste forskningsresultater og debat om forskningens gode men også mulige uheldige sider hører i høj grad med til det at være et oplyst velfærdssamfund. Nutidens forskere bærer ansvaret for at levere tilstrækkelig god argumentation for, at samfundet fortsat skal finde det naturligt og fornuftigt at ofre ressourcer på forskning. Det kan kun ske gennem at stille sine resultater til rådighed for samfundet og ikke vige tilbage fra at pege på de muligheder men selvfølgelig også de risici der ligger i de nye forskningsresultaters og teknologiers anvendelse.

Der er mange, der peger på, at nutidens danske forskere ikke er så gode til at formidle som tidligere generationers forskere. Det er en kritik, der især rettes mod naturvidenskaben og teknisk videnskab og de dertil knyttede højere uddannelser for ikke at tage dette vigtige emne op. Måske er det netop i denne faldende evne, at vi skal søge årsagerne til den ringe søgning til netop disse fag. Der er en kontrast mellem den interesse, som vi kan konstatere er til stede hos alle danskere for naturvidenskab og teknik, når medierne tager fat på præsentationen og de ansøgetal, vi oplever ved de årlige indskrivninger.

Der ligger et stort ansvar hos forskerne for at gøre deres verden og indsigt lige så spændende